

Αλληλεγγύη στον Ν.Ρωμανό-Η ατομική τρομοκρατία δεν είναι λύση

Είναι η ατομική πάλη η λύση;

Ο 15χρονος Νίκος Ρωμανός, τον Δεκέμβρη του 2008, ανήμερα της γιορτής του, κρατούσε αγκαλιά τον αδελφικό του φίλο Αλέξανδρο Γρηγορόπουλο, ενώ εκείνος ξεψυχούσε λαβωμένος από την σφαίρα του σερίφη – μπάτσου Κορκονέα.

Μετά το ξεθύμασμα της εξέγερσης της νεολαίας, που εκपुरσοκρότησε αυτή η στυγερή δολοφονία, ο Ρωμανός «κήρυξε τον πόλεμο» στους μπάτσους και την εξουσία των μεγαλοκαπιταλιστών. Παράτησε το σχολείο και βγήκε στην παρανομία.

Το 2013, 20χρονος πλέον, συλλαμβάνεται για τοποθέτηση εκρηκτικού μηχανισμού (στο σπίτι του πρόσφατα «αθωθέντα λόγω αμφιβολιών» πασόκου υπουργού Παπαντωνίου), (2) απόπειρες ληστείας τραπεζών και συμμετοχή στους «πυρήνες της φωτιάς».

Η κυκλοφορία της φωτογραφίας του τότε, φανερά δαρμένου ενώ ήταν σισηροδέσμιος, ήταν και ένα μήνυμα για τα προδικαστικά «πρωτόκολλα» που χρησιμοποιεί η ΕΛΑΣ για τους φανερούς αντιπάλους της ή απλούς «φτωχοδιαβόλους», σε αντίθεση με τον σεβασμό και δέος που δείχνουν στα «λευκά κολάρα» (όπως ο κ. Παπαντωνίου, που μόνο για την υπόθεση των φρεγατών υπολογίστηκε ζημία 500 εκατ. €). Δικάστηκε και καταδικάστηκε σε 18 χρόνια φυλακή. Δεν ζήτησε «συγχώρεση» ούτε κατέδωσε κανέναν.

Λίγους μόλις μήνες μετά την σύλληψή του, μέσα από τις φυλακές έδωσε εξετάσεις και πέρασε στα ΤΕΙ Αθήνας. Διεκδικώντας το δικαίωμά του να παρακολουθήσει μαθήματα και το δικαίωμα όλων

των κρατουμένων σε άδειες υπό προϋποθέσεις, με όπλο την απεργία πείνας που έφτασε τις 31 ημέρες και με σημαντικό κίνημα συμπαράστασης, υποχρέωσε την τότε κυβέρνηση Σαμαρά να νομοθετήσει τις άδειες με ηλεκτρονικό «βραχιολάκι».

Μετά από 6 χρόνια φυλάκισης και λίγο πριν την 1^η κυβέρνηση Μητσοτάκη, το β'βάθμιο δικαστήριο μείωσε την ποινή του κατά 4 χρόνια με αποτέλεσμα να αποφυλακιστεί (υπό όρους).

Ο Νίκος Ρωμανός, αναμενόμενα, έχασε την μάχη με το κράτος αλλά, όπως και πολλοί άλλοι, διεκδικεί την ζωή : να πάρει πτυχίο, να σταθεροποιηθεί σε μια δουλειά, να υπερασπίσει σχέσεις αγάπης.

Ωστόσο (και) στην χώρα μας, η εξουσία των μεγαλοκαπιταλιστών «ταΐζει» το πόπολο «αίμα και σπέρμα». Προτεραιότητα και έκταση στην «ενημέρωση», με Τατιάνες και «έγκριτους δημοσιογράφους», έχουν τα σεξουαλικά εγκλήματα, οι serial killers, το αναλυτικό αστυνομικό «ρεπορτάζ» και βέβαια οι «αδίστακτοι και καταχθόνιοι τρομοκράτες».

Η εμπορευματοποίηση των πάντων, η διογκούμενη φτώχεια και ανασφάλεια εν μέσω υπερπαραγωγής, η διάπραξη μαζικών εγκλημάτων (Τέμπη) έως γενοκτονιών (Γάζα), το πλησίασμα του Γ'Π.Π. και η περιβαλλοντική καταστροφή δεν προβάλλονται ούτε «δικαιολογούνται» επαρκώς, αλλά δεν αφορούν το «σπιτάκι μας». Μέσα σε αυτό το «σπιτάκι» και ανάμεσα σε μικροελπίδες (black Friday;), μικροέρωτες και μικροβάσανα, μπορούμε να κοιτάμε με αδιαφορία αυτά που συμβαίνουν «σ' αυτόν τον καλύτερο από τους δυνατούς κόσμους».

Μια έκρηξη με νεκρό σε ένα διαμέρισμα της Αθήνας, ήταν ότι καλύτερο για το «ελληνικό FBI» και την «τρομολαγνεία». Η εμπλοκή του Ν. Ρωμανού σε αυτήν την ιστορία, είναι εντελώς αστήρικτη, είναι συμβολικά τιμωρητική κλπ., αλλά αφενός ο τρομονόμος (187Α) το επιτρέπει, αφετέρου χρησιμεύει για την

διατήρηση της απειλής τρομοκρατίας στις πρώτες θέσεις του storyboard των «ενημερωτικών» εκπομπών βρωμοκάναλων.

Ο Νίκος Ρωμανός πλήρωσε την προηγούμενη επιλογή του αλλά διεκδικεί το δικαίωμα να ζει και να παλεύει. Όλη η αριστερά και ο αναρχισμός του συμπαραστεκόμαστε στην νέα του περιπέτεια, ζητώντας παράλληλα να καταργηθεί ο «τρομονόμος» που επιτρέπει την φυλάκιση ανθρώπων χωρίς επαρκή στοιχεία (π.χ. υπόθεση Θεοφίλου -5 χρόνια φυλακή, Ηριάννας, «ινδιάνου» κλπ., για να μην επεκταθούμε σε παλιότερες Σερίφη, Μπουκουβάλα κλπ.).

Σε ένα δίκαιο επικυριαρχίας των εκμεταλλευτών η εξέλιξη ή οπισθοχώρηση των δημοκρατικών δικαιωμάτων, έρχεται ως επιστέγασμα (ή ήττα) μαζικών αγώνων και αποτυπώνουν ταξικούς συσχετισμούς.

Ωστόσο, υπάρχουν πολλοί μέσα στο κίνημα συμπάραστασης που πέρα από τα παραπάνω, υπερασπίζονται την προηγούμενη επιλογή του Ν. Ρωμανού. Το «αντάρτικο πόλεων», την (λίγο ως πολύ) ατομική τρομοκρατία. Υπερασπίζονται την «ένοπλη πάλη» φανερά (και ανέξοδα).

Εφόσον, συμμετέχουν στο μαζικό κίνημα, δεν τους ταυτίζουμε με τα «ταξικά κωθόνια» που συναντάμε στην δουλειά ή στο καφενείο και μιλάνε για ...καλάσνικωφ, χωρίς να έχουν θυσιάσει π.χ. ένα μεροκάματο απεργίας στην ζωή τους. Οι τελευταίοι αυτοί συνήθως αποδεικνύονται ακροδεξιοί.

Στους (συνήθως νέους) λοιπόν συντρόφους-ισσες, που γοητεύονται από την πρακτική της ατομικής αντίστασης, απευθύνουμε τα παρακάτω.

Πριν αναχθεί στο επίπεδο μιας μεθοδικής πολιτικής πάλης, η

τρομοκρατία κάνει την εμφάνισή της σαν μορφή ατομικής εκδίκησης. Άλλωστε, η συνταγή κατασκευής εκρηκτικών είναι εύκολα προσβάσιμη σ' όλους και ένα όπλο μπορεί να αποκτηθεί οπουδήποτε.

Ωστόσο, αυτή η μέθοδος ατομικής πάλης υποκρύπτει πεσιμισμό, ομολογία αδυναμίας στην επιρροή της κυρίαρχης ιδεολογίας, βαθιά υποτίμηση της ταξικής πάλης και εντέλει της πλειοψηφίας των εκμεταλλευόμενων συνανθρώπων μας, που θεωρούνται σχεδόν οριστικά ηλίθιοι, αλλοτριωμένοι κλπ.

Εμείς θεωρούμε ανόητη την ιδέα, ότι, σε μια κοινωνία γεμάτη πραιτοριανούς με όλα τα μέσα στην διάθεσή τους (ακόμη και τα κλειστά κινητά μεταδίδουν στίγμα και «ακούνε»), μπορεί μια μικρή συνωμοτική ομάδα να πλήξει ουσιαστικά τους μηχανισμούς του κράτους και πολύ περισσότερο να προάγει την ανατροπή του συστήματος.

Αν περιοριστούμε στις προβεβλημένες μορφές αριστερής τρομοκρατίας του 2^{ου} μισού του 20^{ου} αι., Αλγερινοί «τρομοκράτες», Rote Armee Fraktion (Ομάδα Κόκκινος Στρατός), Brigade Rosse (Ερυθρές Ταξιαρχίες) και την καθ' ημάς Ε.Ο. 17Ν, θα βρούμε το πραγματικό αποτύπωμα των παραπάνω επιλογών.

Η μόνη «τρομοκρατία» που νίκησε έστω και προσωρινά ήταν αυτή των Αλγερινών (και τροτοκιστών, Πάμπλο κλπ.) συντρόφων επειδή βασίζονταν όχι τόσο στην μυστικότητα – αποφασιστικότητα αλλά στο πλατύ λαϊκό δίκτυο συμπαράστασης που λειτουργούσε σαν επιμελητεία και εξασφάλιζε την αναπαραγωγή των αγωνιστών (όπως το μαζικό ΕΑΜ εξασφάλιζε την ύπαρξη 20 χιλιάδων αγωνιστών του ΕΛΑΣ στην κατεχόμενη από τους Γερμανούς Αθήνα). Αντίθετα, η μοίρα των άλλων οργανώσεων που προέκυψαν μετά την ήττα του μαζικού κινήματος του 1968-70 ή αυτού της ελληνικής μεταπολίτευσης 1974-79, ήταν «ηρωικά» θλιβερή. Μόνο οι Ερυθρές

Ταξιαρχίες επέφεραν κάπως σοβαρά πλήγματα και κράτησαν λίγο παραπάνω, γιατί «πάτησαν» σε μια Prima Linea 100.000 μελών με ρίζωμα στα εργοστάσια σε Τορίνο, Μιλάνο, Γένοβα κλπ. (20.000 ήταν οι «ύποπτοι» κρατούμενοι στην Ιταλία το 1980), στην ιστορική συγκυρία του «ιστορικού συμβιβασμού» του ΚΚΙ με Χριστιανοδημοκράτες, καπιταλισμό και ΝΑΤΟ, για να ξεχαρβαλωθούν από έναν πρώην ιερωμένο πράκτορα μυστικών υπηρεσιών...

Δεν κρίνουμε τις παραπάνω οργανώσεις στην βάση της ιδεολογίας τους, αλλά στην βάση της αποτελεσματικότητας στην προώθηση των επιδιώξεών τους. Εκ των υστέρων, με βάση το ιστορικό περιβάλλον ανάπτυξής τους, θα τις χαρακτηρίζαμε ως ένοπλο ρεφορμισμό, ανεξάρτητα αν ήταν σταλινο-γκεβαρικής έμπνευσης ή σοσιαλπατριωτικής (όπως η 17N).

Από την εποχή των Μπλανκιστών και μετέπειτα της «Μυστικής Αδελφότητας» των Μπακούνιν – Νετσάγιεφ, μέχρι την αυγή του προηγούμενου αιώνα με τους Ναρόντικους τρομοκράτες στην Ρωσία, πολλές απαντήσεις έχουν δοθεί από τους Μαρξ – Ένγκελς, Λένιν κ.λπ. Εμείς επιλέγουμε σχετικό απόσπασμα από ένα άρθρο του Τρότσκι γραμμένο το 1911:

«Οι μικροί χειρώνακτες τεχνίτες που καταστράφηκαν από τη βιομηχανική παραγωγή του εργοστασίου, οι αγρότες των οποίων το νερό των χωραφιών μολύνθηκε από τα εργοστάσια ή το λούμπεν προλεταριάτο που ψάχνει για λάφυρα ζητιανιάς, μπορούν να καταστρέψουν τις μηχανές, να βάλουν φωτιά στο εργοστάσιο ή να δολοφονήσουν τον ιδιοκτήτη του[...]

Η δολοφονία ενός ιδιοκτήτη εργοστασίου παράγει αποτελέσματα αποκλειστικά αστυνομικού ενδιαφέροντος ή και μια αλλαγή κληρονομική στην ιδιοκτησία χωρίς καμιά κοινωνική σημασία. [...]

Ωστόσο, μόνο οι εργάτες μπορούν να καθοδηγήσουν μια απεργία. Μια απεργία, ακόμη και στην πιο ασήμαντη εκδοχή της, έχει κοινωνικές επιπτώσεις: το δυνάμωμα της εργατικής

αυτοπεποίθησης, την ανάπτυξη του συνδικαλισμού και όχι σπάνια και μια βελτίωση στους όρους παραγωγής. [...]

Το καπιταλιστικό κράτος δεν βασίζεται στους κυβερνητικούς αξιωματούχους και δεν μπορεί να εκλείψει μαζί τους. Η τάξη που το κυβερνάει μπορεί πάντα να βρει νέους ανθρώπους, ο μηχανισμός παραμένει αλώβητος και συνεχίζει να λειτουργεί. [...]

Αν μια δαχτυλήθρα μπαρουτόσκονης και ένας μικρός πυροσωλήνας αρκεί για να σκοτώσεις τον εχθρό σου, ποιος ο λόγος της ταξικής οργάνωσης; Αν αρκεί απλώς να τρομοκρατήσεις ένα υψηλά ιστάμενο αξιωματούχο με τον κρότο των εκρήξεων, ποιος ο λόγος να φτιάξεις κόμμα; Για ποιο λόγο να γίνουν συζητήσεις και θεωρητική ζύμωση, γιατί να συμμετέχεις σε εκλογές, αν μπορείς τόσο εύκολα να στοχεύσεις και να πετύχεις τους υπουργικούς θώκους από τον εξώστη του Κοινοβουλίου;

Στην δική μας λογική, η ατομική τρομοκρατία είναι απορριπτέα επειδή ακριβώς εκμηδενίζει το ρόλο των μαζών στην ίδια τους την αυτοσυνείδηση, τη συμφιλιώνει με την ίδια της την αδυναμία και στρέφει τα μάτια και τις ελπίδες της σ' έναν πιθανό μεγάλο μαχητή και απελευθερωτή που κάποια μέρα θα έρθει για να εκπληρώσει την αποστολή του.

Οι προφήτες της «προπαγάνδας της πράξης» μπορούν να ισχυρίζονται ό,τι θέλουν σχετικά με την ενεργητική επιρροή της τρομοκρατίας στις μάζες. Η θεωρητική ανάλυση και η πολιτική εμπειρία αποδεικνύουν το αντίθετο [...]

Αλλά κάποια στιγμή ο καπνός της έκρηξης διαλύεται, ο πανικός εξαφανίζεται, ο διάδοχος του δολοφονηθέντος υπουργού αναλαμβάνει το πόστο του, η ζωή κυλάει πάλι στις ράγες της και ο τροχός της καπιταλιστικής εκμετάλλευσης συνεχίζει όπως και πριν να γυρνάει. **Μόνο η αστυνομική καταπίεση γίνεται πιο κτηνώδης και δυναμική. Και σαν αποτέλεσμα, στη θέση των καλών προθέσεων και ελπίδων και στον έντεχνα προκαλούμενο ενθουσιασμό, έρχεται η απογοήτευση και η απάθεια.**

Ό,τι κι αν λένε οι ευνούχοι και οι φαρισαίοι της ηθικής, το

αίσθημα της εκδίκησης έχει το δίκιο του. Κάνει την εργατική τάξη τη μεγαλύτερη ηθική δύναμη που δεν κοιτάει με αδιαφορία αυτά που συμβαίνουν. Δεν πρέπει να καταπραΰνουμε το ανικανοποίητο αίσθημα εκδίκησης που έχει το προλεταριάτο, αλλά αντίθετα να το τσιγκλάμε ξανά και ξανά, να το εμβαθύνουμε και να το κατευθύνουμε ενάντια στις αληθινές πηγές της κοινωνικής αδικίας και του απανθρωπισμού [...]».

Δεν είμαστε «κατά της βίας απ' όπου κι αν προέρχεται», γενικά. Η «Κόκκινη τρομοκρατία» γεννήθηκε και γεννιέται από την «Λευκή τρομοκρατία».

Η ίδια η Κόκκινη σημαία που ανεμίζουμε περήφανα, ήτανε η σημαία των στρατευμάτων των Βουρβόνων (βασιλικοί) που σήμαινε «δεν παίρνουμε αιχμαλώτους», για να τρομοκρατήσουν τα στρατεύματα της Γαλλικής επανάστασης. Από ένα σημείο και μετά τα επαναστατικά στρατεύματα άρχισαν και αυτά να υψώνουνε την κόκκινη σημαία...

Μόνο που η Λευκή τρομοκρατία και η καθημερινή επιβολή του καπιταλισμού – ιμπεριαλισμού έχει ασυγκρίτως περισσότερα θύματα. **Πραγματικός ανθρωπισμός είναι η συντριβή της Λευκής τρομοκρατίας** από την Κόκκινη τρομοκρατία. Μόνο η επιμονή και η αδίστακτη επιβολή των επαναστατημένων στους αντεπαναστάτες μπορεί να σώσει περισσότερες ζωές (κυριολεκτικά και μεταφορικά). Η επιείκεια των Μπολσεβίκων τον πρώτο χρόνο της επανάστασης (απελευθέρωσαν τους ευέλπιδες υπερασπιστές των χειμερινών ανακτόρων, τσαρικούς στρατηγούς κλπ.) κόστισε στο ρωσικό προλεταριάτο επιπλέον φόρο αίματος και συνέβαλλε (μαζί με την τελική απομόνωση) στην τελική ήττα τους από την γραφειοκρατία των ειδικών «του κόμματος».

Τα φαρισαϊκά ευχολόγια και οι δακρύβρεχτες διακηρύξεις «για την απόλυτη αξία» της ανθρώπινης ζωής είναι αγοραία ηθικολογία.

Αντιγράφουμε, πάλι, από το ίδιο κείμενο του Τρότσκι : «Αυτοί

είναι οι ίδιοι άνθρωποι που σε άλλες περιπτώσεις και στο όνομα άλλων-«απόλυτων αξιών», όπως για παράδειγμα την τιμή του έθνους ή το πρεστίζ της μοναρχίας, είναι έτοιμοι να σπρώξουν εκατομμύρια ανθρώπους στην κόλαση του πολέμου. Σήμερα ο εθνικός τους ήρωας είναι ο υπουργός που δίνει διαταγές να αρχίσει πυρ κατά των άοπλων εργατών -στο όνομα της υπεράσπισης του ιερού δικαιώματος της ατομικής ιδιοκτησίας- και αύριο, όταν το απελπισμένο χέρι ενός άνεργου εργάτη θα ακουμπήσει τη σκανδάλη ενός όπλου, θα αρχίσουν να λένε όλων των ειδών τις ανοησίες σχετικά με τον αποτροπιασμό τους για κάθε μορφή βίας απ' όπου κι αν προέρχεται.»

Ωστόσο, η επαναστατική πάλη για να είναι αποτελεσματική πρέπει να είναι έργο των ίδιων των εκμεταλλευόμενων – εργαζομένων και όχι κάποιων «φωτισμένων» μικροαστών ή «οργισμένων» του λουμπεναριού...

Υπερασπιστήκαμε – υπερασπιζόμαστε το δικαίωμα του Νίκου Ρωμανού για ζωή και θα υπερασπιστούμε κάθε νέο «Νίκο Ρωμανό» στο μέλλον.

Όχι γενικόλογα για ανθρωπιστικά δικαιώματα, αλλά ως αγωνιστή που πολέμησε, έστω και με λάθος τρόπο. Όσοι δεν συμβιβάζονται με την κοινωνία της εκμετάλλευσης, ακόμα και αν σφάλλουν (αναρχικοί, ρεφορμιστές, σταλινικοί κ.λπ.), ακόμη και αν τους κάνουμε την σκληρότερη κριτική, δεν τους αφήνουμε σκύβαλα στην εκδικητική μανία των αντιπάλων μας προς παραδειγματισμό ή για να υπογραμμίσουμε τις «ειρηνικές» μας διαθέσεις απέναντι στο σύστημα της εκμετάλλευσης.

Βαγγέλης Λιγάσης

